

Глава I

Един поглед към небето я накара да изругае на глас. Беше по-късно, отколкото мислеше, по-тъмно, отколкото осъзнаваше. Бяха върнали часовника с един час назад и нощта сякаш върхлиташе като тояга, а от запад нахлуваше плътна стена от облаци, вещаещи буря.

С разтуптяно сърце тя прекоси сенчестата градина на къщата и излезе през портата, която извеждаше на Пътеката край Темза. От водата започваха да се издигат къдрици мъгла. Вечер реката имаше особен мирис – влажен, пълен с живот и някак първичен. Металносивата повърхност на водата изглеждаше спокойна като езеро, но тя знаеше, че това е илюзия. Течението тук, където стихията си проправяше път към бучащия преливник под Хамбълдън Мил, беше бързо и внезапно и представяше коварен капан за лековерните или прекалено самонадеяните.

Бека тръгна по-бързо, зави нагоре по течението към Хенли и видя, че мостът Хенли Бридж е вече осветен. Времето ѝ изтичаше.

– Гадост – прошепна си и още повече ускори крачка.

Вече се потеше, когато стигна до „Леандър“, най-именития от гребните клубове, скътан от ремънската страна на Хенли Бридж. На горния етаж, в трапезарията, лампите вече светеха, но дворот оставаше пуст и сумрачен, а вратите на хангара за лодки бяха затворени. Отборът сигурно провеждаше последното си тренировъчно упражнение за деня в гимнастическия салон заедно с треньорите и това чудесно уреждаше Бека.

Тя отвори малката порта към двора, отиде до хангара за лодки и отключи вратите. Въпреки че нейната лодка беше качена на външна стойка,

трябваше да стигне до лопатите на греблата си, прибрани вътре. Светна лампите, после замря за момент, вторачена в лъскавите жълти „Емпакер“ – изработените в Германия лодки, които повечето от осморките гребци използваша. Рафтовете ги приютяваха една над друга, наопаки, издължени, тънки и невъзможно грациозни. Щом ги видя, нещо я прониза като стрела.

Но те не бяха за нея. Никога не е била подходяща за гребане в отбор, дори и в университета, когато гребеше за женската осморка. Непохватна първокурсничка, тогава я вербуваха от гребния клуб в нейния колеж. Всички гребни клубове душеха за невинни новаци, но бяха особено настоятелни, когато преследваха нея. Бяха видели и друго, освен височината и дългите ѝ крайници – очевидните предпоставки за гребец. Може би още тогава бяха зърнали проглясъка на фикс-идея в очите ѝ.

Сега никой отбор не беше толкова малоумен, та да я вземе, независимо колко добра е била някога.

От гимнастическия салон в съседство се чуваше тропот на тежести, придружаван от време на време от нечий глас. Тя не искаше да говори с никого – щеше да ѝ струва ценно време. Бързо отиде до гъното на хангара и вдигна своите весла от рафта отзад. Правоъгълните краища бяха боядисани в същото „Леандрово“ розово като шапката ѝ.

– Бека.

Обърна се стресната и удари лопатите в рафта.

– Майло. Мислех, че си с екипа.

– Видях, че лампата в хангара светва – Майло Яким беше гребен и оплешивяващ, наболи побеляващи косми още засенчваха скалпа над ушите му. Като състезател по гребане бил прочут рулеви, а освен това някога беше треньор на Бека. – Излизах. – Прозвуча по-скоро като изявление, отколкото като въпрос и тонът му съответстваше на навъсеня поглед. – Не можеш да продължаваш така, след като върнахме часовниците назад, Бека. Всич-

ки се прибраха още преди час.

– Обичам водата да е само за мен – усмихна му се тя. – Ще се справя, Майло. Ще ми помогнеш ли да сваля логката?

Той я последва навън, вдигайки две съгъваеми погпори, които стояха вътре точно до вратите на хангара. Бека изнесе веслата си през портата и внимателно ги положи до понтонния кей, после се върна в двора, където Майло беше нагласил погпорите до една от самостоятелните стойки за логки. Нейната синьо-бяла „Филипи“ си почиваше над два двойни скула и Майло трябваше да се протегне в цял ръст, за да развърже и вдигне носа, докато Бека подхващаше кърмата. Двамата вдигнаха и освободиха корпуса, и я спуснаха с дясната страна нагоре в чакащата шейна. Докато Бека проверяваше такелажа, му подхвърли:

– Казал си на Фреди.

Майло сви рамене.

– Да не би да е държавна тайна, че тренираш?

– Виждам, не си изгубил гарбата си за сарказъм – възрази тя, макар че за Майло, който използваше сарказма така, както други тренъори биха използвали стенобойна машина, този коментар беше съвсем мек.

– Притесни се и не мога да го обвинявам. Не трябва да продължаваш така. – И преди Бека да е поела гъх за разгорещен отпор, добави: – Не и ако искаш шанс за място в полуфиналите, да не говорим за победа.

– Какво? – Вдигна изненадано поглед и забеляза как Майло вече не се мръщи, а изпитателно я наблюдава.

– Независимо какво казват всички – продължи Майло, – мисля, че е възможно да победиш в предварителните състезания, може би дори в Игрите. Някога ти беше една от най-добрите гребкини, които изобщо съм виждал. Няма да е за първи път състезател на твоята възраст да се завръща в спорта. Но не може да продължаваш с тази половинчата

история. Да гребеш след работа и през уикендите, да вдигаш тежести или да тренираш на ергометъра у вас – о, знам, че е така. Да не мислиш, че с няколко бири ще накараш някой да си мълчи на такава кръвосмесително място? – Той се ухили, после доби сериозно изражение. – Налага се да вземеш решение, Бека. Ако ще се захващаш с това, трябва да зарежеш всичко останало. Ще е най-трудното нещо, което някога си правила, но според мен си достатъчно опърничава, за да успееш.

За първи път някой ѝ даваше поне мъничко подкрепа, а получена от Майло, означаваше много повече от всяка друга. Гърлото ѝ се сви, но успя да промълви:

– Ще... ще си помисля.

После кимна към корпуса и двамата заедно вдигнаха лодката над главите си, провирайки я през тясната порта, и внимателно я спуснаха във водата до понтонния кей.

Тя изхлузи обувките си, подмятайки ги в единия край на кея. После пак взе греблата си и с едно плавно движение ги балансира през средата на корпуса, докато се снишаваше в подвижната седалка.

Корпусът несигурно се олюля, докато поемаше тежестта ѝ. Движението ѝ напомни, както винаги, че седи с гръб върху къс въглеродни влакна, потесен от тялото ѝ, на сантиметри над водата, и как единствено нейната сърчност и решителност пазят крехкия ѝ плавателен съд от мрачната хватка на реката.

Но страхът беше хубаво нещо. Заради него ставаше силна и внимателна. Тя плъзна греблата в клиновете и затегна ключовете. После с греблото откъм носа, отпуснато на кея, и с греблото откъм кърмата, балансирано хоризонтално над водата, пъхна крака в обувките, прикрепени към плоскостта за краката, и ги пристегна с лепенките от велкро.

– Ще те чакам – предложи Майло. – Да ти помогна да качиш лодката.

Бека поклати глава.

– Ще се справя. Имам ключ. – Усети леката тежест на връвта върху гърдите си. – Но, Майло... – Тя се поколеба. – Благодаря.

– Ще оставя лампите светнати тогава – каза той, докато Бека се оттласкваше от кея. – Прятно гребане.

Но тя вече се отдалечаваше, оставяше се течението да отнесе лодката до средата на реката и едва чу думите му.

Светът сякаш се разпадна, щом Бека се установи в загряващ ритъм, като разкърваше жилите на раменете си и отпускате скованите си бедра. Вятърът къпеше лицето ѝ, тъй като духаше неизменно откъм водата. Между вятъра и течението предимството щеше да е за Бека – поне докато направеше завой на Темпъл Айлънд, а после и вятърът, и течението щяха да се обърнат срещу нея, докато гребеше нагоре по реката.

Загребванията ѝ станаха по-дълги, по-дълбоки, докато гледаше как извитите златисти светлини на Хенли Бридж чезнат в далечината. Движеше се назад, както правеха гребците, преценявайки реката по инстинкт, а може би се движеше назад и във времето. За миг наистина стана момичето, което беше се доближило на крачка от олимпийски златен медал. Момичето, което го беше оставило да ѝ се изплъзне.

Намръщена, Бека се гърбна обратно в настоящето. Концентрира се върху маховете и почувства как потта започва да избива по тила ѝ и между гърдите. Не беше онова момиче. Онова момиче съществуваше преди четиринайсет години, в друг свят. Днес представляваше друг човек, свързана с онази млада Ребека само по мускулната памет и усещането за греблата в ръцете си. Вече знаеше каква е цената на провала.

Знаеше също, че Майло е прав. Щеше да ѝ се наложи да вземе решение, и то скоро. Да се отдаде напълно на състезанието, означаваше да не ходи на

работа, за да тренира през цялото време. Можеше да напусне без колебание. Или да вземе отпуск, какъвто ѝ бяха предложили от Мет*.

Но така щеше да остане несвършена работа.

При тази мисъл я връхлетя толкова силен гняв, че инстинктивно заби лопатите във водата и загребва със скорост като на състезание. Такелажът изскърца, щом лодката пое напрежението. Водата плисна от лопатите при връщането, пръскайки капки по лицето ѝ.

Вече се движеше заслушана в свистенето и хлопането, докато лопатите потъваха, а после, щом излезеха от водата, настъпваше абсолютна тишина и лодката се стрелваше напред като живо същество. Получаваше се свършеният ритъм, също като музика. Лодката пееше и Бека беше част от нея, издигайки се от водата като птица.

Хенли се изгуби, остана като грейнала точка в далечината. Бека вече наистина можеше да види небето, розовозлатисто на хоризонта, залиняващо в бледомораво. Облаците, още видими на фона на тъмния купол отгоре, сякаш плуваха в такт с нейните загребвания. Като размазано мрачно петно край нея прелетяха няколко къщи – и собствена та ѝ между тях – и скупчени гървета.

Десет загребвания. Беграта ѝ пламтяха.

Още десет, съсредоточи се върху броенето и изваждането на греблата чисто от водата.

Още десет, раменете ѝ вече горяха.

И още една десетица, с всички сили, които можеше да събере – лодката изскачаше от водата, а гърлото на Бека пареше изсъхнало, докато поемаше дъх на едри гълтки.

После – бледо припламване от дясната ѝ страна, декоративната шуротия на Темпъл Айлънд. Този къс земя наскре реката, някога част от имение то „Фоли Корт“, сега служеше за начална точка на кралската регата „Хенли“. Щом подминеше остро-

ва, трябваше да обърне, иначе щеше да изгуби и последните блещукащи светлини и наистина щеше да гребе на сляпо, докато пак стигне „Леандър“.

Отпусна силата на загребване и остави гробовете си да се напълнят, облекчавайки схващането в мускулите. Щом подмина долния край на острова, стабилизира лодката, а греблата останаха леко отпуснати върху повърхността на водата.

Изведнъж Бека осъзна, че гневът ѝ отпреди малко е преминал и сега беше изпълнена с дълбока, хладна увереност.

Тя щеше да се състезава. Нямаше да допусне този последен шанс да ѝ се изплъзне. И ако това означаваше да напусне Лондонската полиция, щеше да напусне, но нямаше тихо да я залъгат с имитация на златен часовник и още празни обещания. Щеше да види как правдата възтържествува на каквато и да е цена, за себе си и за другите като нея.

Бързият поток я отнасяше наголу по течението, към шлюза и преливника. Ято врани с трополене се вдигна от дърветата на насипа Оксфордшър Бенк. Докато ги гледаше как кръжат в мрачен балет, Бека остави лодката да се завърти. Когато птиците изчезнаха от полезрението ѝ, тя вече беше с лице към посоката на течението. Вятърът сякаш стана по-свиреп. Щипеше тила ѝ и когато направи първото си пълно загребване, отпорът на течението я подложи на изпитание.

Докато гребеше наголу по реката, беше се загържала близо до центъра, възползвайки се от скоростта на течението. Сега отпусна греблата към страната на Оксфордшър, където течението не беше така безмилостно, а пътуването нагоре по реката – не така мъчително. Всеки, тренирал някога гребане в „Леандър“, познаваше и най-малкия завой и отклонение, и най-неуловимия полъх на вятъра покрай Оксфордшър, а повечето, като Бека, можеха да го минат с гребане и насън.

Но мракът изглеждаше по-непроницаем, когато

беше с гръб към сиянието от града, а температурата бързо падаше. През кратката почивка потта по тялото ѝ беше започнала да се вледенява.

Бека се плъзна напред, погравнявайки греблата си, после впрегна цялата сила на раменете и краката си в движението. Поддържаше темпо загребване след загребване и редеше наум – молитвата на скулъра, – преценявайки колко е напреднала, като от време на време поглеждаше към брега.

Стигна горния край на Темпъл Айлънд, отново видя бледата, подобна на сватбена торта красива сграда, и край нея бавно-бавно преминаха неясните форми на познати забележителности. Ако преди имаше усещането, че се изплъзва назад във времето, сега се чувстваше увиснала, сякаш единствено нейните собствени усилия можеха да придвижат стрелките на часовника напред.

Тя дръпна по-силно, после пак и пак, и се забрави в ритъма на загребванията. Единствено в мига на затишие, последвал след съвършено движение, чу безразборното разплискване. Лодката изскърца, докато Бека спираше, сякаш се съпротивляваше и не искаше да прекрати движението напред.

Звукът беше наблизо и прекалено силен за гмуркаща се птица. Може би някое едро животно, плъзнало се от насипа?

Тя усети солен вкус и осъзна, че носът ѝ тече от студа и вятъра. Премествайки греблата в едната си ръка, замахна с другия си ръкав към устната. Лодката леко се олюля, докато Бека се извърташе да погледне нагоре по реката, и бързо хвана пак греблата с две ръце. После се вторачи в насипа, но сенките зад дърветата бяха потънали в непроницаемо мастило.

Сви рамене и завъртя греблата, отдавайки звука на въображението си. Но щом се стигна до момента на затишие, чу вик. Гласът несъмнено беше човешки, странно познат, и Бека би се заклела, че е извикал нейното име.